

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת כי תבוא

©

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לרגל שמחה
או לעילוי נשמת
ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:
א.י.ש. אשדוד
0527627127

פרשת כי תבא

ונראה לומר שאנחנו בעולם הזה דומים לעור זו, כמו שאמרו חז"ל (נדה ל:) שהולד במעי אמו נר דלוק לו על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו שנאמר (איוב כט ג) בהלו נרו עלי ראשי, ומלמדין אותו כל התורה כולה, וכיון שבא לאויר העולם בא מלאך וסטרו על פיו ומשכחו כל התורה כולה. הוי אומר כלפי מה שרואים במעי אמו אנחנו בבחינת עור, ואולי לזה אנו מבקשים כשמברכים 'פוקח עורים', שיפקח עינינו שנוכל לראות באותה בחינה גם בעולם הזה, כמו שידוע שהחווה מלובלין זי"ע היה מכונה 'חווה' על שהיה רואה מסוף העולם ועד סופו.

ונוכל לומר שהגם שאנו נמצאים באפילה בחשכות הגלות, בכל זאת יש לנו מעלה שכשהיינו במעי אמו היה לנו נר דלוק על ראשו וראינו מסוף העולם ועד סופו, והוא על פי מה שכתבו בספרים הק' לבאר מה התכלית שמלמדין אותו כל

והיית ממשש בצהרים כאשר ימשש העור באפלה וגו' (דברים כח כט).

איתא בגמרא (מגילה כד:) א"ר יוסי כל ימי הייתי מצטער על מקרא זה 'והיית ממשש בצהרים' כאשר ימשש העור באפלה, וכי מה אכפת ליה לעור בין אפילה לאורה, עד שבא מעשה לידי, פעם אחת הייתי מהלך באישון לילה ואפלה וראיתי סומא שהיה מהלך בדרך ואבוקה בידו, אמרתי לו, בני אבוקה זו למה לך, אמר לי, כל זמן שאבוקה בידי בני אדם רואין אותי ומצילין אותי מן הפחתין ומן הקוצין ומן הברקנין.

המהרש"א (שם) מדקדק, כיון דבאפילה אין בני אדם רואין אותו, אכתי תקשי אמאי נקט קרא עור, וכי מה אכפת באפילה בין עור לפקח, ומיישב דמ"מ הפקח כיון שידוע לו מבואי העיר ושביליה, גם באפילה יודע קצת לכיון בהן להציל עצמו מן הפחתין וגו'.

הראיה, אם לא הנר שדלוק על ראשנו במעי אמו, היינו לגמרי ממששים בעולם הזה 'כאשר ימשש העור באפלה', ורק ע"י מה שזכינו לראות במעי אמו מסוף העולם ועד סופו, גם באפילה אנו יודעים קצת לכוין בהן להציל עצמו מן הפחתין וגו'.

התורה כולה במעי אמו, אם בסופו של דבר משכחין אותו ממנו כשנולד, ומבארים, שאם לא היה מלמדין אותנו תורה במעי אמו, לא היה לנו יכולת להבין התורה, ורק ע"י שכבר למדו התורה במעי אמו, אנו יכולים להבין מה שאנו לומדים. וכמו כן לענין

מתוך רעוא דרעוין שב"ק פר' כי תבוא תשפ"ב

עולם ואלוקיך לתפארתך. לא יבוא עוד שמשך וירחך לא יאסף כי ה' יהיה לך לאור עולם ושלמו ימי אבלך.

בשעת קבלת שבת בפיוט 'לכה דודי' כשאמרו 'התעוררי התעוררי כי בא אורך, קומי אורי, עורי עורי שיר דברי, כבוד ה' עליך נגלה', ראיתי שמילים אלו מיוסדים על הפטרה של שבוע זו.

בסידור המפורש מבאר כוונת הפיוט, 'התעוררי ירושלים, 'התעוררי' מתרדמת הגלות, וכפל הלשון, להורות שרק לאחר שנתעורר לתשובה יתקרב ה' אלינו לשוב אלינו ולגאלנו, 'כי בא אורך, קומי אורי', 'עורי עורי שיר דברי' בהתעוררות ובהתחזקות, כי הנה 'כבוד ה' עליך נגלה'.

קומי אורי כי בא אורך (ישעי' ס א,

הפטרת פרשת כי תבוא)

בהפטרה היום קראנו 'קומי אורי כי בא אורך וכבוד ה' עליך זרח' (ישעיה ס א), והמפרשים מבארים שכוונת הכתוב מופנית אל העיר ירושלים, איך תיראה בעת הגאולה העתידה, שבעוד שלכל העמים יהיה חושך ערפל וצרות, העיר ירושלים ובתוכה בני ישראל תאיר באור יקרות, עד שכל האומות ילכו לאורה ויעלו לירושלים. והוא מה שאמר הכתוב 'קומי', והכוונה על ירושלים, 'אורי', האירי לכל באי עולם, 'כי בא אורך', הגיע זמן ישועתך שהוא לך כאור. וכן אנו רואים בהמשך דברי ההפטרה (שם פסוקים יט-כ) לא יהיה לך עוד השמש לאור יומם ולנגה הירח לא יאיר לך והיה לך ה' לאור

ועלה בלבי שיש כוונה בדברי ההפטרה בבחינה של עולם שנה נפש.

בבחינת הזמן, ראש השנה הוא זמן של 'אורי' כדאמרן.

עולם, הכוונה לירושלים, כדאמרן, שלעתיד לבוא אור חדש על ציון תאיר.

ובבחינה של עולם יש לומר על פי מה שכתב האגרא דפרקא (אות דש) דהטעם שהולכים יחף בלי נעליים ביום הקדוש, הוא שונה מהטעם שאינם לובשים נעליים בתשעה באב, שבתשעה באב הטעם הוא מפני אבילות, וביום הקדוש הטעם הוא מפני קדושת היום, דהטעם שאנו לובשים בדרך כלל נעליים מפני שהאדמה נתקללה כמו שנאמר (בראשית ג יז) ארורה האדמה בעבוריך, ולובשים נעליים כדי לחצוץ בינינו להאדמה שנתקללה, אולם ביום הקדוש כל הבריאה מתעלה למעלה יתירה ונתקדשה הארץ בקדושת היום, ולכן אין טעם ללבישת נעליים, והוא בבחינה מש"כ (שמות ג ה) של נעליך מעל רגליך כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא. היוצא מדברינו שביום הקדוש יש ענין של אור בבחינת עולם, שכל העולם הוא במעלה יתירה, כדאמרן.

וגם בחג הסוכות יש ענין של אור בבחינת עולם כשיושבים בסוכה בצילא דמהימונותא, שהסוכה יש לה בחינה של קדושה כמו שאנו

שנה, יש בזמן בחינה של אור, והוא ראש השנה, כמו שכתב האלף למטה (תקפא ו) שהיסוד למה שנוהגים לומר בימים אלו מזמור 'לדוד ה' אורי וישעי' מיוסד על מה שכתוב במדרש שוחר טוב 'אורי' בראש השנה, 'וישעי' ביום כיפור, ואח"כ 'כי יצפנינו בסוכה' שהוא רמז לסוכות. כל השנה בבחינת הזמן הוא בבחינה של חושף ואפילה, וכשמגיע הימים הנוראים, ימים אלו מאירים.

נפש, כל אחד מאיתנו יש לנו נשמה קדושה המאירה, רק במשך השנה ע"י מעשינו הרעים אנו משחירים את נשמתנו הקדושה, וכשיהודי מתעורר לחזור בתשובה, הוא מצחצח את נשמתו, ונשמתו חוזר להאיר.

'התעוררו התעוררו כי בא אורך קומי אורי' מגיעים ימים המאירים, אשר בימים אלו 'כבוד ה' עליך נגלה'.

ועלה בלבי שיש בזמן הימים הנוראים בחינה של עולם שנה ונפש.

אומרים ביהי רצון כשנכנסים לסוכה, ותזכינו לישב ימים רבים על האדמה אדמת קודש בעבודתך וביראתך.

אמנם בימים אלו יש גם בחינה של מורא ופחד, והוא מגיע מהקושי לקבל את האור הגדול שנגלה עלינו בימים אלו, והוא כדוגמת מי שיצא ממקום חשוך ופתאום מופיע עליו אור גדול, שקשה לו להביט בהאור, כמו כן אנו נמצאים בכל השנה

בבחינה של חושך ואפילה, וכשמגיע ימים אלו שאורם רב מאוד, קשה לנו להסתכל באור זו, עד שמגיע חג הסוכות, שאז כבר התרגלו להאור, ולכן זה זמן שמחתנו, והוא הזמן של שמחת בית השואבה שהיה מאיר באור גדול עד מאוד.

ולכן בימים אלו צריכים להתעורר בתשובה, ולהכין עצמינו 'כי בא אורך', מגיע ימים המאירים.

מתוך רעוא דרעוין שב"ק פר' כי תבוא תשפ"ב

שב"ק פר' כי תצא תשפ"ג

קידושא רבא בצפרא דשבתא

האדם שעל פני האדמה (במדבר יב ג),
וזה גם מה שנאמר (תהלים ח ה) 'מה
אנוש כי תזכרנו', מה הוא עניויות
כדכתיב (שמות טו ח) 'ונחנו מה', עי"ז
תזכרנו.

וזה הענין אצל מחיית עמלק נאמר
זכור, ועוד מזהיר ואומר 'לא
תשכח', והוא משום שמדתו וכן
מעשיו של עמלק הוא הגאות, כידוע
ש'עמלק' בגימטריא 'רם', ולכן זה גורם
להענין של שכחה. עכתו"ד.

והנה ענין השפלות הוא יסוד היהדות.
שמעתי שהרב אורי זוהר זצ"ל
אמר פעם שאחת מהדברים הקשים
שהיה לו כשחזר בתשובה, היה בענין
התפילה לעמוד שלש פעמים ביום
בתפילה לפני הקב"ה, כשעצם העמידה
בתפילה היה נראה לו כהשפלה. כפי
שהיה רגיל לראות את עצמו כעצמאי,
שסיפוק כל צרכיו תלוי רק בכוחו
ועוצם ידו, ולפתע ליישם למעשה את

זכור את אשר עשה לך עמלק וגו'.
והיה בהניח ה' אלוקיך לך
מכל אויביך מסביב בארץ אשר ה'
אלוקיך נותן לך נחלה לרשתה תמחה
את זכר עמלק מתחת השמים לא
תשכח (דברים כה יז יח).

אצל מחיית עמלק מצאנו ענין
הזכירה, שצריך לזכור ולא
לשכוח את אשר עשה עמלק, ובספר
דברי ישראל (ויקרא) מביא הגה"ה מבן
המחבר כ"ק האדמו"ר רבי שאול
ידידיה ממודז'ין זצ"ל שכתב דבר נחמד
בענין זה, שהשכחה בא מן הגיאות
כמו שנאמר (דברים ח יד) 'ורם לבבך
ושכחת את ה' אלוקיך', והזכרון בה'
בא ע"י ענוה, שע"י ענוה ושפלות יש
לנו זכרון, כמו שנאמר (תהלים קלו כג)
'שבשפלנו זכר לנו' שע"י ענוה זכר
לנו, וכן הוא אומר (מלאכי ג כב) 'זכרו
תורת משה עבדי, ש'זכרי', הוא ע"י
תורת משה, שהיה עניו מאוד מכל

אנו בעיניהם כקבצנים, כי אינם יכולים להבין כלל איך אחד יכול להעזר בשני מבלי להתבייש.

אכן אשרינו מה טוב חלקינו שאנו חונכנו שאין אדם נוקף אצבעו מלמטה בלי שיכריזו עליו מלמעלה, שכל מה שיש לנו הוא הכל מהשי"ת, וב"ה שאנו זוכים לעמוד לפניו בבחינה של 'כדלים' וכרשים דפקנו דלתיך' שלש פעמים בכל יום ויום, ואדרבה כל יהודי שזוכה להתפלל לפני ה' מרגיש מרומם ונעלה מזה.

ולפי דברים אלו, יובן שמי שהוא רם בלבבו, ומסתכל על עצמו שהוא יכול להסתדר בכוחו ועוצם ידו, אצלו יש הבחינה של 'ושכחת את ה' אלוקיך', שהוא אינו מסוגל להשפיל את עצמו לעמוד לפני קונו בתפילה ותחנונים.

בספר אהבת חיים של מוח"ז הגה"צ רבי חיים יהודה הלוי דייטש זצ"ל דיינא רבה מאקווע, כתב לבאר הפסוק (דברים כא י) 'כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלוקיך בידך ושבת שבו', על פי דברי חב"ע שם מוב לפרש הפסוק (תהלים צב י) 'כי הנה אויביך ה' כי הנה אויביך יאבדו

ההכרה שקיומו תלוי ברצון הבורא ובחסדיו, היה לו קשה ביותר.

ואכן כי כל צרכי עמך בית ישראל תלויה אך ורק בה' יתברך, והוא הזן ומפרנס והנותן לחם לכל בשר, ולקב"ה יש הרבה דרכים איך להשפיע גשמויות על ישראל, וידוע שרצונו יתברך שקיום ישראל והתורה יהיה באופן של חסד וצדקה, שכידוע שכלל ישראל מצויינים בעניין הצדקה והחסד, שכאשר יש מוסדות תורה שמתקשים בכספים אזי אינם בושים לפנות לנדיבים בעם ולבקש את עזרתם, וכן כאשר יהודי מתקשה בכלכלת ביתו או כשמשויא את ילדיו אזי אינו מתבייש לפשוט ידו ולבקש את עזרת אחיו, וכמובן שהכל נותנים כפי יכולתם לעזור ולסייע איש לרעהו כי הם יודעים שכל מה שיש להם אינו שלהם אלא של השי"ת, ודבר זה רגיל ומוכן מאוד בקרב מחנה החרדים לדבר ה'.

אולם מאידך גיסא, אצל החופשיים, הדבר מופרך מיסודו, שכל אחד חושב שהוא יכול להסתדר בכוחות עצמו, וכשאחד מציע עזרה לשני, הרי זה כאילו שמשפילו, שהוא צריך להגיע לטובות של השני, ולכן

על פי זה נראה לי לבאר הפסוק 'והיה בהניח ה' אלוקיך לך מכל אויביך מסביב בארץ אשר ה' אלוקיך נותן לך נחלה לרשתה תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח', שכשהאדם מבין שהאויבים הם בעצם שליחים מהשי"ת, ואי אפשר ללחום איתם, ורק כשיניח ה' אלוקיך לך מכל אויביך, אז הם ירפו ממך, ענין זה מביא את האדם למחות את עמלק גימטריא של 'רם', דהיינו הקליפה של עמלק, שחושב שהוא יכול ללחום עם אויביו בכוחו ועוצם ידו, ובהכרה זו שהכל בידו של הקב"ה, לא תשכח את ה'.

יעזור השי"ת שנוכה להבין כי הנני בידך לבד, ואין עוד מלבדו, נוכה לכתיבה וחתומה טובה, ובקרב נוכה לביאת גוא"צ בב"א.

יתפרדו כל פועלי און', דהאדם צריך לדעת כי מלכותו בכל משלה ולית אתר פנוי מיניה, ואויביו הקמים עליו אין זה מליבם, כי אם כדכתיב (שמואל ב טו י) 'ה' אמר לו קלל', וכביכול הוא מתלבש בתוכם לצערו למען ענותו לנסותו היעמוד בניסיון לשמור מצותיו ית"ש, וזה מה שכתוב 'כי הנה אויביך ה'", דהיינו שתדע שבין אויבך בתוכם ה' כביכול, אז כי הנה אויביך הנראה בחיצונית יאבדו ויתפרדו. ולפי זה מפרש שהיינו דקאמר 'כי תצא למלחמה על אויביך ונתנו ה' אלוקיך בידך', שאם תתפוס האדם ותבין בדעתך שהשי"ת נתן עליך את האויב לצערך, והמה רק שלוחי ה', אזי בזה גופא שתחשוב כן, כבר יהיה סגי שושבית שביו.

רעוא דרעזין

נפלה סלע מידו ומצאה עני ונתפרנס בה, הרי הוא מתברך עליה.

הבני יששכר כתב באגרא דפרקא (אות רכד) דיש להתבונן במצות שכחה, על מה עשה השי"ת ככה שתעשה המצוה דוקא בלא הודע ובלא

בי תקצור קצירך בשדך ושכחת עומר בשדה לא תשוב לקחתו לגר ליתום ולא למנה יהיה למען יברכך ה' אלוקיך בכל מעשה ידיך (דברים כד יט). ומפרש רש"י למען יברכך - ואע"פ שבאת לידו שלא במתכוין, ק"ו לעושה במתכוין, אמור מעתה,

כוונה, והיה לו להשי"ת לצוות שיניח הקוצר כך וכך עומרים לצורך עניים, דאז היה העושה המצוה עושה בכוונה בדרך כל המצות. ומבאר דהנה ידוע דכל מה שהאדם עושה בזה העולם, אין שום דבר לבטלה כנודע, ואפילו מחשבה שחשב לא תתבטל, כנודע ממה שאמרו חז"ל (זוה"ק ח"ג קעח). בפסוק 'מוריד שאל ויעל' (שמואל א ב ו), שאם לא עשה האדם תשובה רק שחשב לעשות תשובה, גם מחשבתו לא תתבטל, ויורד לשאל ומצפצף ועולה, והנה אם מחשבה לא תתבטל מכל שכן דיבור ומכל שכן מעשה.

והנה אם מתפלל אדם שלא בכוונה, ח"ו לומר שתהיינה מוצא שפתיו לריק, ומבואר בזוהר (ויקהל רא): שאותן האותיות נתונים המה בשימור תחת יד ממונה אחד, עד בא זמן אשר יתפלל האדם תפלה כזאת בכוונה, אזי יעלה גם את התפלות הקודמות. ממילא מובן הדבר, דגם במצות מעשיות אם עושה אותן האדם שלא בכוונה, חלילה לומר שתהיינה לבטלה לגמרי, רק עת לכל זמן ולכל חפץ תחת השמים, להעלות להשי"ת את כל המעשה אשר נעשה תחת השמש גם מבלי כוונה.

והנה סגולה הפרטית לזה, צונו יוצרינו ית"ש במצות עשה הלזו מצות שכחת העומר, שהיא מצוה הנעשה מבלי כוונה, ובקיימו המצוה הזאת, הנה המצוה הזאת תעלה למעלה גם מבלי כוונה כי כן מצותה, אזי בסגולה הזאת תעלה אתה עמה המצוות אשר נעשו דוגמתה דהיינו בלי כוונה, וזה שאמר השי"ת בטעם המצוה 'למען יברכך ה' אלוקיך בכל מעשה ידיך', ולא אמר 'אשר תעשה' כמו שנאמר במצות מעשר (דברים יד כט) 'למען יברכך ה' אלוקיך בכל מעשה ידיך אשר תעשה', כי 'אשר' הוא עולם המחשבה בחינת בינה המאשרנו, ובכאן אדרבה לא אמר 'אשר תעשה', דהכוונה בכאן דע"י המצוה הזאת הנעשית מבלי כוונה יברכך ה' אלוקיך בכל מעשה ידיך אשר תעשה הנעשים מבלי כוונה, כי המצוה הזאת תעלה את הכל.

זקני בערוגת הבשם מבאר באופן דומה דברי המדרש (דברים רבה ו ז), אם קיימת מצות 'שלח תשלח האם' (דברים כב ז), אז אתה ממחר את אליהו הנביא ז"ל שיבוא, שכתוב בו שילוח שנאמר (מלאכי ג כג) 'הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא', והוא יבא וינחם אתכם, שנאמר (שם פסוק כד) 'והשיב לב אבות על בנים'.

והנה אמרו חז"ל (רש"י בראשית ו ט) עיקר תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים. ועל דרך זה מבאר שהאבות של אלו המעשים, הם אהבה ויראה, הנמשכים מחכמה ובינה. אבל מי שעושה מעשים טובים בלא אהבה ויראה, הוי ליה כתולדות בלא אבות.

והנה כמה פעמים יתעורר באדם מחשבה טובה באהבה ויראה, אבל כשבא להביא הדבר טוב לידי גמר, הוא עושה בלי דחילו ורחימו, נמצא שהאבות מרוחקין מהתולדות. לזה קאמר רחמנא 'הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא', 'והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם'. וממילא מבואר, דשכר זה נמשך ממצות שילוח הקן, דכתיב ביה 'כי יקרא קן צפור' (דברים כב ו), ודרשו חז"ל (חולין קל"ט) פרט למזומן, דבשלימות מצוה זו יוכל לתקן כל המצות שהיה ראוי להעשות ע"י הזמנה, והוא לא עשאן כדבעי בהזמנה נכונה כראוי.

ומבאר דזה שכתב רחמנא (דברים כב ז) 'למען ייטב לך והארכת ימים', האי והארכת, מלשון מעלה ארוכה הוא דע"י מצוה זו תהיה מעלה ארוכה ומרפא לכל הימים שהיו פגומים. עכתוב"ד.

ויש לומר לפי דבריו הענין שאנו קורים תמיד פרשה זו בחודש אלול שהם ימי הרחמים והרצון, שבו כל יהודי מתעורר ויש לו רצון ומחשבה שצריכים לעשות תשובה, אולם אנו יודעים שעד שמגיעים לתולדה, לחזור בתשובה בפועל, הדרך רחוקה מאוד. שלמעשה האדם מחשב שיעשה כך וכך ומהיום והלאה שוב לא יחטא, ומקבל עליו הרכה קבלות טובות, ובפועל לא מינה ולא מקצתיה, ומעשי האדם רחוקים מאוד מהרצון שהיה בתחילה בתכלית השלימות.

והנה כבר ביארנו שאחד מהמעשים שחודש זו נקרא ימי רצון, שבכ"ה אלול היה התחלת בריאת העולם, ולפני כל התחלה יש הקדמה של רצון, שבכל פעולה שעושים יש ענין של רצון, וחודש אלול הוא הזמן שהיה להקב"ה רצון לברוא את עולמו.

אמנם גם אצל הקב"ה היה רחוק המעשה מבחינת הרצון, כמו שאמרו חז"ל (בראשית רבה יב) בתחלה עלה במחשבה לברא את העולם במדת הדין וראה שאין העולם מתקיים, והקדים מדת הרחמים ושתפה למדת הדין. והוא מפני שהבורא כל העולמים, ברא את העולם בבחינת בראשית, כמו שאמרו חז"ל (רש"י בראשית א א)

ובל הבריאה לא יגיע לתיקון השלם עד שיבוא אליהו לבשרינו, ואז יקוים בנו 'והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם', שיגיע בריאת העולם לתכלית הנרצה.

ענין זה צריך להיות לנו לנחמה, כשרואים איך שאנו לא מצליחים להוציא מכוח אל הפועל את הרצונות והשאיפות שלנו, שכל יהודי בימים אלו יש לו את הרצון לערוך הימים הנוראים בתכלית השלימות, אולם גם ידוע הקושי הגדול בזה, וכמה שאנו מוגבלים להגשים את הרצונות אלו בפועל.

יעזור השי"ת שנזכה לתשובה שלימה, להוציא את הרצונות שלנו מכוח אל הפועל, ושנזכה לכתיבה וחתומה טובה, ולנחמת ציון ובנין ירושלים, בביאת גוא"צ בב"א.

בראשית בשביל ישראל שנקראו ראשית, והוא בתכלית המעלה שאיש ישראלי יכול להגיע אליו, ואולם לבסוף ראה שאין העולם יכול להתקיים באופן כזה, ובסוף אנו רואים שעם כל הרצון של הבורא, בסופו של דבר, כשהגיע למעשה האדם חטא מיד לאחר שנברא.

וכן היה הדבר בשעת מתן תורה, שבריאת העולם היה תלוי ועומד עד שבני ישראל קבלו התורה בשישי בסיון כמו שאמרו חז"ל (רש"י שם פסוק לא), ובשעת מתן תורה הגיעו כלל ישראל להמדרגה של פסקה זוהמתן (שבת קמו.), והם היו באותה מעלה שהיה לאדם הראשון קודם החטא, אולם אח"כ נכשלו ונפלו ממדרגתם ע"י חטא העגל. וכן היו הדברים בבנין בית המקדש, שלבסוף נחרב ע"י עוונותיהם של כלל ישראל.

שמיחת השבע ברכות להחתן יהונתן נ"ו
בן ידידינו הד"ר עוז אריה אביזוב הי"ו
 יום רביע פרשת כי תצא ו' אלול תשפ"ג

מסמ"א, ולכן הכנסי בעצמך כדי שתהיה ההצלה מסטרא דקדושה.

ולפי דבריו יש לבאר הלשון 'חתן דומה למלך', היינו שיש בחתן דמיון למלך מלכי המלכים הקב"ה, ומוטלת עליו החובה להכניס את מלכות ה' לתוך ביתו, וזה על ידי שיבין כמה זכייה יש בידו שהשכינה שורה בביתו, ועניין ההכנעה יש בו בטבע המלך, כהא שאמרו חז"ל (ברכות לד:): 'המלך כיון שכרע שוב אינו זוקף', והיינו כיון שהמלך מבין מהו הכנעה לפניו, בזה גופא הוא מחזיר הכנעה למלך מלכי המלכים.

ואמרו חז"ל (סוטה יז): 'איש ואשה זכו שכינה ביניהן', שבתיתב איש יש את האות יו"ד ובאשה יש האות ה"א שרומז לשם י"ה. ואמרו במאמר זה מליצה נאה, שבזמן שהחתן יושב בחדר אחד והכלה בחדר שני כמו שנהגו בשמחה זו, והרי השכינה שרוייה ביניהם, יוצא א"כ שכל המסוכים ביניהם שרויים גם כן עם השכינה, אבל אם החתן והכלה יושבים

איתא בחז"ל (פרקד"א מז) שחתן דומה למלך, והנה בעוד כמה שבועות נעמוד בראש השנה ונצטק בקול רם 'המלך', ויש שייכות עמוקה בין ב' הבחינות האלו, והיינו 'חתן דומה למלך' שיש דמיון בין החתן לבין מלך מלכי המלכים הקב"ה.

וידוע בשם הרה"ק מהר"ש מבעלזא זי"ע על הפסוק (אסתר ד יג) 'ויאמר מרדכי להשיב אל אסתר אל תדמי בנפשך וגו' רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר', וצריך ביאור לשון 'אל תדמי', אלא שידוע מדברי הוזה"ק (תיקו"ז כ"א) דשידה הכניסה לו אסתר לאחשורוש במקומה ולא נזדווגה אליו, רק דמות היתה במקומה מסמ"א, אכן כעת שעל ידי ביאתה זאת אל המלך צמחה ישועת ישראל, לא רצה מרדכי שיהיה זה ע"י הסמ"א, וזהו שאמר לה 'אל תדמי' בנפשך, שלא תכניסי לו שידה כדמיון צורתך, רק לכי את בעצמך שלא יהיה הגם ע"י הסמ"א, ובאם לא תלכי את רק יהיה נגמר על ידי הדמות, אז 'רוח והצלה יעמוד ליהודים ממקום אחר' דהיינו

ביחד זה ליד זה, יוצא שרק הם זוכים לשרות עם השכינה ותו לא.

וביותר נראה לומר בכוונת חז"ל, שאם החתן והכלה שניהם מכירים במעלות השני ומחשיבים לזכות להינשא זה לזה, אזי זכו שכינה שרוייה ביניהם, אבל אם אינם מפנימים להכיר במעלות השני, אזי ח"ו להיפך. ושמעתי שהכלה גם היא כמו החתן חשובה במעלות ובמידות, ושירדך זה הוא בבחינת ענבי הגפן בענבי הגפן. וכמה חייבים ההורים שיחי' להודות להשי"ת על שזכו לחתן ולכלה כמותם, ועוד בדורנו אנו שבו מועטים הם אנשים נעלים כל כך.

ויעזור השי"ת שיזכו החתן יונתן הי"ו והכלה תחי' לבנות בית נאמן בישראל, בנין עדי עד וקשר של קיימא, ושהזיווג יעלה יפה, ואמרו משמיה דהרה"ק בעל זרע קודש זי"ע כי היחוד העליון הוא בגימטריא צ"א, שם הוי"ה ושם אדנ"י, ומבואר בדברי האר"י ל' דלעתיד יקרא שם הוי"ה יהי"ה, ב' פעמים י"ה בסוד 'והיה ביום ההוא יהי"ה הוי"ה', ואם כן היחוד יהיה בגימטריא צ"ה, ועל כן בעת שאומרים 'הזיווג יעלה יפה' מתכוונים שהזיווג העליון יעלה יפה בגימטריא צ"ה, עכדה"ק. ויה"ר שבזכות חתן וכלה כאלו נזכה לגאולה השלימה בב"א.

סיום מסכת ראשי השנה בכולל שנות חיים דקהילתנו הק'

בראשות ראש הכולל דהרה"צ רבי משה וינבך שליט"א

יום רביעי פרשת כי תבוא י"ג אלול תשפ"ג

ב"ק אאזמו"ר זי"ע מביא בשם דהרה"ק מקאצק זי"ע שלכל אדם צריך שיהיו ב' בחינות, הא' בחינת 'אנכי עפר ואפר' (בראשית יח כו), והב' בחינת 'בשבילי נברא העולם' (סנהדרין לו), ובזה מפרש זקני ז"ל מה שכתוב בפרשת (דברים כו יד) בפרשת וידוי

מעשרות 'שמעתי בקול ה' אלוקי עשיתי ככל אשר צויתני, ותמוה מה עניין הזכרת קיום המצוות בידוי שתכליתו וידוי על העוונות, אלא שהוא רומז לשתי בחינות אלו, מצד אחד 'בשבילי נברא העולם', היינו שידע האדם שהוא מקיים את רצון ה' בלימוד

התורה ובקיום המצוות, ומצד שני יש הבחינה של 'ואנכי עפר ואפר', כשאומר 'עשיתי ככל אשר צויתני' והוא חושב בשברון לב כמה קיום המצוה שלו היה רחוק מלהיות בשלימות הראויה, והוא חלק מהידוי על העוונות.

ועלה בלבי לומר שזה מרומז בהדרן לסיום מסכתא 'הדרן עלך וכו' לא תתנשי מינך', והיינו ראשית הוא מתוודה שלא למד כראוי וצריך עדיין לחזור על המסכתא, ותיכף הוא מזכיר מה שקנה בנפשו בלימוד המסכתא ומתפלל שלא תשכח ממנו אותה המסכתא, והיינו ב' הבחינות.

ומתאמרא בשם מרן הבעש"ט הק' שלא לכפול את תיבות התפילה, משום שבזה הוא מגלה דעתו כאילו שלא כוון כלל באמירת התיבה הראשונה, ואף שבאמת הוא כוון גם כן אלא שלא די לו בכוונה זו, ונמצא

שתיבה זו הולכת ח"ו לאיבוד על אף הכוונה שכוון בה. והיינו עניין 'לא תתנשי מינך' שלא תלך לאיבוד אלא תישאר עמו לעולם.

וידוע שהרה"ק מבעלזא זי"ע היה מסדר את התפילה קודם שהתפלל, ובלימוד מסכת ראש השנה קודם ראש השנה מסדרים כבר את כל התפילה. ומקיימים בפועל את נוסח ההדרן 'הדרן עלך מסכת ראש השנה', שעד עכשיו היה בבחינת 'ללמוד וללמד' ועכשיו ביו"ט ראש השנה יהא הבחינה של 'לשמור ולעשות ולקיים'.

ויעזור השי"ת שנוכח לכתובה ולחתימה טובה ולשנה טובה ומבורכת, ושכל התפילות יתקבלו לרחמים ולרצון, ושתזכו לילך מחיל אל חיל בלימוד וסיום עוד מסכתות, 'עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו', ולגאולה השלימה בבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ בב"א.

הוצאות הגליון נדבת
ידידנו הר"ר שמואל שמעלקא הלוי פיין הי"ו
ס'אמ

לרגל השמחה השדויה במעונו
בנישואי בנו הבה"ח החתן נפתלי צבי הי"ו
עב"ג בשעטזמ"צ למזל"ט
ויה"ד שויזבו לבנות בית נאמן בישראל על אדני התורה והחסידות,
בנין עדי עד בקשר של קיימא, ויזכו לרעות רוב נחת
ותענוג דקדושה מהם ומכל יוצ"ח.

הוצאות הגליון נדבת
ידידנו משפ' צ'ציק הי"ו
לרגל השמחה השדויה במעונם
בנישואי בנם הבה"ח החתן אליהו יצחק הי"ו
עב"ג בשעטזמ"צ למזל"ט

ויה"ד שויזבו לבנות בית נאמן בישראל על אדני התורה והחסידות,
בנין עדי עד בקשר של קיימא, ויזכו לרעות רוב נחת
ותענוג דקדושה מהם ומכל יוצ"ח.